

„Écrire est une conséquence”
Antoine de Saint-Exupéry

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***MARTIE* 2022**

O legendă cu ciobanii, ce-au visat pe Maica Sfântă,
Îndemnați să sape-altarul, o cupolă pe sub stâncă,
Unde au aflat icoana Maicii noastre cea creștină,
Zămislită de apostoli prin Creația Divină.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE
METALOPLASTIE
CONSTANTIN SAMOILĂ

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul IV - Nr. 1 (22) 2022 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE și concepţie grafică coperte şi interior revistă - CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.
wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

cronică literară

Christine Bernadette Rousseau

„La început a fost cuvântul''

Cartea de eseuri „**La început a fost cuvântul**'' are o coloană vertebrală și această coloană vertebrală o reprezintă însăși logica omului Adrian Mitroi, logică „grefată''pe talentul scriitorului Adrian Mitroi.

Există o plajă largă de subiecte abordate, dar ceea ce mi-a adus satisfacție a fost faptul că în interiorul fiecărui eseu se află o „țesătură'' de raționamente care analizează, sortează, diferențiază, calculează, luminează, concluzionează.

Scriitorul Adrian Mitroi și-a conceput această carte de așa fel încât după ce citești primul eseu să nu poți să te oprești din lectură și să continui cu al doilea eseu și tot așa până la finalul cărții; de obicei se spune „fără a simți cum a trecut timpul"; eu aș spune: simțind că timpul a trecut în folosul tău.

Dacă ar fi să definim eseul am putea să o facem astfel: studiu de proporții restrânse asupra unor teme filozofice, literare sau științifice, compus cu mijloace originale, fără pretenția de a epuiza problema. În cartea de față, scriitorul chiar afirmă, cu o modestie autocenzurată:„Tot ceea ce veți citi reprezintă doar părerea mea, părere pe care mi-o asum prin afirmațiile sau negațiile pe care le expun.''

În cuvântul scriitorului numit „În loc de prefață'' găsim următoarea afirmație:„Pentru a înțelege cum trebuie să faci , există o condiție sine-qua-non: este necesar să îți stabilești dinainte ce ai de făcut!''. Citind cartea vedem că Adrian Mitroi chiar asta a făcut: și-a stabilit cu minuțiozitate mentală să scrie o carte în care să trateze teme importante argumentând fiecare afirmație, completând uneori un gând cu exemple luate din cotidian și căutând mai mereu să deschidă orizontul imaginației cititorului.

Adrian Mitroi, preşedintele Ligii Scriitorilor Români, filiala Argeş, pe lângă cartea de eseuri „**La început a fost cuvântul''** apărută în colecția „Eseuri de excepție'' la editura „Inspirescu'' este autor a patru cărți de poezie („**Călător pe drumul vieții**'', „**Inima de ametist**'', „**Salba de cuvinte**'', „**Noi doi**'') și a unei cărți de proză scurtă-„**Picături de rouă**''.

Revenind la cartea de eseuri „**La început a fost cuvântul**'' m-aș hazarda să mărturisesc de ce mi-a trezit interesul această carte. În primul rând m-au atras temele abordate și în al doilea rând, faptul că studiind eseurile am putut să fac o departajare proprie, referitor la două subiecte-„implicare-indiferență''-socială, creştină, morală…implicarea fiind piatra de temelie a fiecărui om, indiferent în ce epocă a trăit sau trăiește. Aici merită să îl citez pe scriitor:„Intenția mea nu a fost ca acest volum să fie unul plăcut, ci să vă pună pe gânduri și, eventual, să vă schimbe, oricât de puțin, realitatea imediată specifică fiecăruia dintre dumneavoastră.''

Eseul „Toleranța'' pe care m-am gândit să-l comentez puțin, spre deliciul cititorului, începe cu porunca Divină „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți'', poruncă pe care scriitorul Adrian Mitroi o vede demonetizată deoarece nu mai e respectată sau e respectată prea puțin. Această „formulă divină''(după cum o numește autorul) reprezintă „idealul, superlativul, dezideratul suprem în ceea ce privește relațiile interumane''. De aici autorul face o legătură, necesară de altfel, aducând în atenția noastră, a cititorilor, noțiunea de iubire și iertare:„Dacă iubirea ne-a fost dăruită ca să o putem dărui ca

tămăduire-mântuire pentru aproapele fiecăruia dintre noi, iertarea este lucrarea pe care Dumnezeu a făurit-o pentru a ne autotămădui, a ne mântui noi înșine.''

După prezentarea acestor aspecte, Adrian Mitroi ,,deschide'' subiecte ardente punând întrebări ca: ,,Oare e bine, normal, uman să fim toleranți cu teroriștii?'' și face o analiză detaliată a subiectului ,,Terorism''.

Tot în acest eseu, scriitorul arată că societatea în care trăim se confruntă cu următoarele aspecte:

,,frustrările provocate de imposibilitatea implicării în a coordona evoluția societății''

,,minciunile pe care majoritatea conducătorilor din toate sectoarele societății sunt dispuși să ni le inventeze''

,,propriile noastre suferințe provocate de incertitudine și de lipsurile de tot felul''

,,dubla măsură folosită de cei care interperetează și ,,aplică'' legile''

,,lipsa din ce în ce mai acută și mai pronunțată a educației, a culturii și promovarea violentă și permanentă a subculturii''

,,violența domestică''etc.

Adrian Mitroi nu încheie eseul despre toleranță înainte de a dedica vreo câteva pagini subiectului ,,LGBT-lesbiene, homosexuali-gay, bisexuali, transgenderi'', concluzionând:,,Marea problemă este că și această plagă se răspândește, ca modă, trend(culmea!), protejată fiind, în mod nefiresc, dar justificat(cu argumente fantasmagorice), de umbrela conceptului de toleranță. Cui folosește?''

Aș vrea să închei acest periplu prin cartea ,,**La început a fost cuvântul**'' printr-un citat care arată că, atunci când un scriitor dorește, rațiunea și simțirea își dau mâna formând un tot unitar: ,,Tare mi-e teamă că într-o buna zi, anotimpurile se vor trezi la crunta realitate, se vor uni cu restul naturii, se vor sfătui și vor iniția, la unison, o campanie de acțiuni corective îndreptate împotriva noastră.''

cronică literară

Gheorghe Mohor

EU NU VĂ LAUD, DOMNULE MITROI!

Prin mirajul Cuvântului, Dumnezeu i-a dăruit omului energie, ajutându-l să parcurgă traiectoria Vieţii cu toate vicistitudinele ei, să dea naştere ideilor, sentimentelor, comunicării şi cunoaşterii, deziderate pe care şi le-a propus scriitorul Adrian Mitroi, prin volumul de articole şi eseuri „**La început a fost cuvântul**" (Ed. Inspirescu, 2021), transmiţând cititorilor propria-i viziune asupra unor fenomene existenţiale suportate de către omul mileniului trei, expus adaptării unor fenomene neprielnice spiritului său, dar şi tendinţelor globaliste prin care ţările să-şi piardă autonomia, identitatea, independenţa, valorile, tradiţiile, obiceiurile. Autorul ne invită la cunoaştere, aceasta însemnând lumina lăuntrică, în postura de cronicar al vremurilor actuale, când forţe oculte încă ne impun să jucăm cum ni se cântă, când România, ţară industrială odinioară, independentă economic şi fără datorii externe, cu o agricultură înfloritoare, a devenit piaţă de desfacere a mărfurilor agro-alimentare din afară, importând şi zeci de tone de deşeuri care se aduc şi se descarcă pe plaiurile mioritice. Presa scrisă şi posturile de televiziune transmit imagini compromiţătoare sub titlul „România a ajuns groapa de gunoi a ţărilor occidentale".

Pornind de la reflecţia eminesciană potrivit căreia „Cartea trebuie să fie oglinda de aur a realităţii", volumul de eseuri, articole şi relatări al contemporanului nostru, ar fi şi pe placul Poetului care, trudind ca jurnalist, a căutat necontenit cuvântul „ce exprimă adevărul", contestând răul social-politic al epocii în care a trăit, împotrivindu-se dominaţiilor străine şi reprezentanţilor politicianismului vicios, indiferent din care

tabără existau, apărând interesele de unitate şi independenţă naţională ale poporului român, singura armă fiindu-i cuvântul scris.

Virtuos narator, dr. Adrian Mitroi îi găseşte vinovaţi pe locuitorii Terrei ale căror acţiuni sunt îndreptate spre distrugerea a toate câte Dumnezeu ne-a dăruit la Facerea Lumii şi a Universului, îmbâcsind Aerul şi otrăvind Apele, transformând realul în ireal, stricând echilibrul biologic şi ecologic în loc să-l menţină pentru toate vieţuitoarele planetei. Tăierea pădurilor, modificările genetice în alimentaţie, medicamentele sintetice, având în compoziţie substanţe reziduale sunt tot atâtea cauze faţă de care, autorul se întreabă: „Oare, omenirea este condamnată să dispară prin sinucidere datorită otrăvurilor pe care avem voie, fără a avea nevoie, să le ingerăm?”

Eseuri precum: **Fericirea, Timpul liber, Orgoliul, Păcatul, Puterea gândirii, Iubirea, Toleranţa, Responsabilitatea, De ce are nevoie România?** au încărcătură filosofică, ştiinţifică, educaţională şi religioasă, izvorâtă din propria viziune a autorului despre lumea în care trăim şi despre tainele Universului, fără trimiteri spre concepţiile altor gânditori. E o performanţă să dezvolţi asemenea subiecte, simple ca nuanţare, într-o carte de peste 300 de pagini. Dar, cum o carte prea adânc comentată afectează dorinţa şi interesul lecturii, ne limităm la simpla consemnare, îndemnându-i pe cei care doresc a-şi lărgi orizontul cunoaşterii să urmeze „voroava” cronicarului după care... „ nu e alta mai plăcută şi mai de folos zăbavă decât cetitul cărţilor”. Zăboviţi şi Dumneavoastră, stimaţi cititori, căutând şi celelalte volume ale distinsului Adrian Mitroi, Preşedintele Ligii Scriitorilor Români, filiala Argeş: **„Călător pe drumul vieţii”, „Inima de ametist”, „Salba de cuvinte”, „Picături de rouă” (proză scurtă), „Noi doi”** , cărţi care i-au fixat consacrarea literară în cetăţile culturii argeşene şi naţionale. Numai astfel aveţi dreptul să vă pronunţaţi asupra efectului stilistic şi de fond, anulând sintagma „fondul salvează stilul”. „Ideea este stilul, stilul este ideea”, reflecta marele romancier francez, Victor Hugo.

Aşa cum marii gânditori ai omenirii nu au părăsit credinţa în Dumnezeu, tot astfel scriitorul Adrian Mitroi îşi îndreaptă speranţa spre credinţa în Divinitate, în îndreptarea tuturor fenomenelor malefice care domină omenirea: „A sosit vremea în care Cuvântul Lui Dumnezeu a devenit singura posibilitate prin care putem scăpa cu bine din încercarea diavolului de a distruge lucrarea divină”.

Eu nu vă laud, domnule Mitroi, ci spun adevărul, rămânând ca timpul-suprem judecător- împreună cu publicul cititor să-l confirme. Aşa se întâmplă cu scrierile care au ceva din tăria parfumurilor eminesciene, cum ar zice ilustrul critic şi istoric literar, G. Călinescu.

consacraţii

Vasile Ghiţescu

OCTAVIAN GOGA

140 de ani de la naşterea poetului naţiunii:

Există poeți care nu-și apucă epoca de glorie cât sunt în viață, iar alții urcă pe culmile ei după moarte. Goga s-a bucurat, ca poet, de recunoașterea deplină de la început și nu i s-a întunecat aureola până la moarte (a trăit numai 57 de ani), strălucirea sa trecând în nemurire. S-

ar putea spune despre el că a fost poetul potrivit la locul potrivit.

De origine macedoneană, dintr-un neam migrat și așezat la Crăciunel, în Ardeal, unde se stabilise temporar ca preot tatăl său, care apoi și-a întemeiat gospodăria în Rășinarii Sibiului, unde s-a născut la 1 aprilie 1881 Octavian. Mama sa a fost învățătoare și i-a supraviețuit. Ea a scris poezii, a fost colaboratoare a **„Foii interesante”** (condusă de folcloristul Ion Pop Reteganul). Fiul său, Octavian Goga, debutează la 11 ani (!), publicând în **„Revista ilustrată”** poezia **„Românul”**. Ea reflectă luptele naționale din Ardeal și este impresionant prin faptul că Octavian Goga acționează asupra acestei stări de lucrări la vârsta de 11 ani.

Din cauza conflictului cu profesori maghiari românofobi, el este îndepărtat de la liceul din Sibiu și își continua studiile la gimnaziul din Brașov. Face studii de filosofie și drept la Budapesta și Berlin.

Octavian Goga este pe linia poeziei protestatare, sociale și naționale din Ardeal, continuatorul lui Andrei Mureșan (1848) și al lui G. Coșbuc (după ce trece Carpații). El socotește poezia sa de început și, în special, volumul **„Poezii”** apărut la Budapesta în 1905, ca monografia poetică spirituală a satului ardelenesc în condițiile dualismului austro-ungar.

Voi enumera câteva titluri din opera sa: **„Poezii”** (1905), **„Ne cheamă pământul”** (1909), **„Din umbra zidurilor”** (1913), **„Cântece fără țară”** (1916), **„Din larg”** (1939) etc., etc.

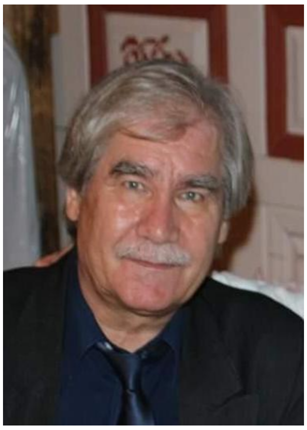
Volumele din urmă ale lui Octavian Goga reprezintă poziția poetului rural care nu se poate adapta la mediul orășenesc („De ce m-ați dus lângă voi?...”) și nu poate accepta nici chiar marile beneficii ale civilizației (pentru Goga, Parisul este socotit oraș al pierzaniei).

Poetul n-a uitat niciodată de unde a plecat. Rămâne cu un gust amar, după ce a băut paharul unei vieți la care privește îndărăt, cântărind trecutul și viitorul, suspindând cu o dureroasă clar viziune (vezi poezia **„Din larg”** - 1939): „ Îmi cântă moartea la fereastră/ Ca o vecernie-n surdină, / Îmi cântă-ncet povestea noastră, / Un joc de umbre și lumină.../ (...) Și cum sub tâmpla mea fierbinte, / O lume veche-mi reînvie, / **Nu câte-au fost îmi vin în minte, / Ci câte-ar fi putut să fie!”**

Titu Maiorescu în **„Critice”**, vol III, Ed. Librăriei Socec, 1930, notează: „După Eminescu și Macedonski, Goga e întâiul mare poet din epoca modernă, sortit prin simplitatea **aparentă** a liricii lui să pătrundă tot mai adânc în sufletul mulțimii, poet național totodată și pur ca și Eminescu’’.

consacraţii

Theodor Damian

Parcă ai fi mirele

Te arde divinul
dar înainte spre ardere
mergi
ca atunci când poarta-i
mereu înainte
chiar dacă ai lăsat-o în urmă
iar amintirea trecerii tale
nu poţi s-o ştergi
ca atunci când aştepţi
ca mireasa să treacă
însoţită de cereştile oşti
tu fremătând
de parcă ai fi mirele
ea trecând
cu toate că fără rochia albă
n-o mai cunoşti.

consacraţii

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Templierii lucrurilor simple

Cu foarte meticulos îngrijita cartea de versuri a Cristinei Onofre-Christine Bernadette Rousseau, ,,**Templierii lucrurilor simple**'', Editura Universităţii din Piteşti, 2011, în faţă, caut pentru cititor, la inspiraţie, în Pierre Riffard, eventualul înţeles esoteric modern al primului termen cuprins în metafora din titlu şi găsesc: "cavaler ori sergent membru al Ordinului Cavalerilor Miliţiei Templului, fondat în 1118 de Hugues de Payns, Geoffroy de Saint Omer şi şapte companioni, la Ierusalim, şi dispărut în 1314, o dată cu executarea celui de al 22-lea maestru, Jacques de Molay. Templierul este un călugăr-soldat care apără drumurile la ‹‹ Locurile Sfinte›› (Beetleem, Sfântul Mormânt)". Suficient să înţeleg, după ce parcurg încântat arcanele pure ale volumului, două lucruri, întoarse oarecum pe dos faţă de realitatea istorică enunţată. Într-un registru echilibrat, autoarea îşi concepe demersul poeticesc cum ar oficia într-un lăcaş ("templu") dedicat deopotrivă laudei şi venerării lucrurilor simple ce ies din mâna unor fascinanţi deţinători ai secretelor vechilor meserii, fiinţe descrise ori văzute efectiv nu neapărat ca nişte zeităţi, ci ca apărători empatici ai unor uitate realităţi beatifice. De la tânărul geamgiu cu ochii ca măslina verde, de la morar, preot, cioplitor, pălărier, copist, ostaş şi câţi asemenea şi până la pescar, tâmplar, vânător, bucătar şi cioplitorul de porţi ce… "au tras tot lemnul cerului desupra lui…" Templierii Cristinei Onofre sunt păstrătorii şi apărătorii secretelor meşteşugurilor unor bresle de veche tradiţie, practicanţi ai unor îndeletniciri şi profesiuni de o frustă poezie a muncii, pe cale de dispariţie şi pe care poeta îşi propune să o prindă în toată prospeţimea şi să o conserve într-o serie de texte de mare simplitate şi rafinament. "Pe rafturi,/scule curioase,/ace de argint vorbitor,/ calapodul poleit cu lumina inimii lui/şi cu umbre./Piei groase,/piei subţiri ca arama trasă-n foi,/o masă de croit,/foarfece grele/pentru mâini puternice,/clei,/tălpi, cusătura de jur-împrejur… Stângul,/apoi dreptul(Cizmar)"

Ştefan Ion Ghilimescu-scriitor, critic literar, membru al Uniunii Scriitorilor din România

CIOPLITOR

Aştepta ca vântul să adune
zăpada în cruce,
apoi însemna locul.
Începea să cioplească troiţa
din lemn tânăr
descoperind poveşti ale pământului
scrise în vârstele lemnului,
poveşti despre înfrăţirea cu iarba,
cu rădăcinile,
despre înfrăţirea cu trupuri de animale,
despre morminte,
despre morţi.
Oameni şi fluturi
treceau prin locul acela,
oameni şi fluturi de pădure,
fluturi de stepă,
de podiş, de grădină,
de zi şi de noapte...
Oamenii toţi.
Fluturii toţi.

TOCILAR

Tocilarul
învârtea o roată,
ascuţea cu ea
aerul subţire din gura săbiilor,
a cuţitelor.
Tocilarul spunea poveşti
despre tăişuri şi mânere încrustate,
despre tăişuri
împlântate uneori
chiar în inimi,
la câte un ospăţ al dragostei.

BĂIAT DE PRĂVĂLIE

Subţirimea firii lui
părea că s-ar asemăna cu luna
trecând ca o seceră tremurândă
prin dreptul ferestrei prăvăliei.
O mătase de raze
ţesută-n fir subţire
acoperea tejgheaua,
paharele,
sacii cu făina nopţilor de iarnă,
ochii peştilor săraţi şi uscaţi,
trecând peste uleiul adormit
în butoaie leneşe
dar şi peste ţuica cea clocotitoare
de stări şi vorbe.
Acolo pe podeaua dată cu gaz
începea povestea băiatului de prăvălie.
Pe sub jarul zilelor,
zburau mierlele inimii lui.

SACAGIU

O saca cu soarele
şi apa în ea.
Apa cânta, zbura, plângea,
uita,...apoi iar cânta...
Soarele o urma şi el.
Sacagiul aducea sacaua pe uliţă.
Se oprea
în locul unde sălciile
îşi plimbau
argintul şi frunzele
pe pereţii calzi ai unei case.
Apa mai cânta încă o dată
învăluită de răcoarea propriei fiinţe
şi apoi se dăruia
cum numai ea ştia să o facă
spre găleţi, căni, ulcioare,
guri însetate.

LUSTRAGIU

Gândaci roz
treceau pe lângă bocancii lui
şi-i ocoleau încet umbra picioarelor.
Un scaun cu spătar înalt
pentru client,
un scaun mic pentru el,
perii de toate mărimile,
crema de ghete,
maron, neagră,
o alta transparentă,
parfumată...
Ca un stăpân, clientul stătea
în jilţul înalt,
lustragiul, pe scaunul mic.

El nu privea în sus.
Peria, ştergea, peria, ştergea,
dădea luciu.
Ghete, bocanci, pantofi,
un zâmbet,
o strălucire a ochilor.
Uneori timpul se oprea în faţa lui.
Numai a lui.
Atunci el se vedea stând
pe jilţul înalt
privind cum la picioarele sale
un înger de foc
îi lustruia pantofii.
Uneori.

PLUGAR

Felii lucioase şi netede
ieşeau în lumina dimineţii
în urma plugului lui
tras de boi.
La o palmă pe deasupra acelui ogor
se simţea aburul uşor
al unor sfinţi cuvântând
rugăciuni ale cartofului,
rugăciunea aurie a porumbului,
rugăciunea unui cuib
cu ouă mari
ale unei primăveri din alte timpuri,
rugăciunea grâului,
veselul
şi curatul grâu
plin de zborul păsărilor
şi de aer plin de fluturi.

MORAR

Moara
cu petalele ei uriaşe
învârtea apa,
roua prăfoasă a aerului,
măcinând
boabele de grâu, de porumb,
boabele purtând în ele,
câmpuri rebele.
Sacii aşteptau.
Morarul era omul
întotdeauna grăbit...

consacraţii

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

Locuri istorice din apropiere, Parlamentul la 0,6 km, Turnul Londrei la 3,4 km și Churchill War Rooms – 1,1 km. Se poate observa Palatul Lambeth în apropiere, la 80 de metri, Podul Lambeth la 400 de metri.

Câteva repere turistice demne de reținut ar fi: Big Ben la 820 m, London Eye la 1 km, Galeria Națională la 1,77 km, Palatul Buckingham la 1,79 km, British Muzeum la 2,84 km, Podul Londrei la 3,24 km, Turnul Londrei la 3,32 km, Muzeul Victoria și Albert – 3,73 km, Muzeul de Istorie Naturală – 4,01 km și Madame Tussauds London la 4,05 km.

Transportul în comun este asigurat prin două stații de metrou, Lambeth North la 670 de metri, 8 minute de mers pe jos, și stația de metrou Westminster la 860 de metri, 17 minute de mers pe jos.

Prețul micului dejun este de 17 lire sterline.

Hotelul are 5 etaje, 187 de camere și a fost construit în anul 1995.

Taxa zilnică de parcare este de 24 de lire sterline.

Tensiunea la prize este de 240 de volți și de multe ori sunt necesare ștechere speciale, cu trei picioare.

Singurul spital din apropiere este St. Thomas Hospital, la 2,4 km.

Adresa hotelului este strada Lambeth, Nr. 113, pe malul sudic al Tamisei.

Eram atras și de numărul 13 alcătuit de ultimele două cifre, număr care ne-a purtat noroc întotdeauna.

Cazarea începea de la orele 14, iar camera trebuia eliberată până la orele 12.

Coboram din metrou la stația North Waterloo și veneam seara pe jos până la hotel, respirând aerul răcoros îmbibat cu mirosul florilor de miozotis, dar și mirosul emanat de produsele de ciocolată de la o mare fabrică din apropiere. Când plecam cu metroul, ne luam tichete pentru o zi, care expirau la orele 24.

Odată, când așteptam să cumpărăm bilete de metrou,
am rămas uimit văzând că vânzătorul, un negru de vreo 130 de kilograme nu vindea bilete. Atunci l-am întrebat de ce nu vinde, iar el mi-a răspuns:

- Aveți răbdare, că după orele 9:30 biletele se ieftinesc!

Am mai așteptat vreo 7 minute, s-a făcut 9:30 și ne-a dat bilete la preț redus. Nu am putut să înțeleg niciodată sistemul acesta englezesc, care făcea ca dimineața, când traficul era mai intens, biletele să fie mai scumpe. Mersul cu autobuzul era și mai complicat, în sensul că-ți trebuia card special de călătorie sau să ai bani mărunți, exact cât prețul biletului, altfel taxatorul te dădea jos din autobuz.

Când am coborât din avion, după ce am fost verificați, ne-am gândit ca de la aeroport să luăm un metrou, care trebuia schimbat de vreo trei ori până la destinație, dar cu patru bagaje, două valize și două genți, ni se părea o aventură destul de complicată.

În permanență aveam la noi harta orașului, cu mersul metrourilor și obiective turistice de interes pentru orice turist străin. Încurcătura mare, pe care noi n-o luaserăm în calcul, era că cu prilejul jubileului reginei și al orașului se schimbaseră numele unei serii dintre stațiile de metrou, prin care pe noi, ca străini, ne-au încurcat enorm.

La un moment dat, ne-am nimerit în mijlocul unei mulțimi de pe malul Tamisei din care nu mai puteam ieși. Era un zgomot infernal. Pe cer erau câteva elicoptere. Macarale, mașini de televiziune, cabluri, echipamente tv se aflau pe străzile din zonă. Aici am aflat că se turna un nou film, James Bond, cu Daniel Craig. Numeroși privitori stăteau ca și noi căscând gura la cascadoriile ce le făceau cei care săreau din elicopter, acestea reprezentând cadre de film. Cum era și psihoza asta cu bombele, câțiva care ne-au văzut cu valizele au început să strige „Bombe!
Bombe!" și ne-am trezit înconjurați de forțele de securitate.

Au venit la noi și ne-au întrebat ce facem, iar noi am răspuns relaxați că mergem la hotel. Ne-au spus să eliberăm zona, să trecem mai departe, să eliberăm urgent zona.

Totuși o doamnă, o adevărată lady, observând ceea ce se întâmplă, a venit la noi și ne-a întrebat ce hotel căutăm. Când i-am spus numele hotelului, ne-a condus până la colțul unei străzi și ne-a arătat hotelul. Firma hotelului era amplasată la înălțimea hotelului, care era destul de mare, iar noi n-o vedeam deoarece nu ne uitam în sus.

Camera era spațioasă, cu un pat dublu, matrimonial, o canapea, un televizor LCD cu o diagonală de 32 de inch, un frigider cu băuturi alcoolice și răcoritoare. Din acest minifrigider am scos băuturile ca să putem să punem mâncarea noastră.

Unitatea era condusă de un personal prietenos.

În cameră era un aparat de cafea, iar alături pliculețe de cafea, ceai și îndulcitori. Nu lipseau papucii de unică folosință și halatele. Toaleta și baia erau separate.

Hotelul făcea parte din lanțul de hoteluri Novotel de pe continent.

(va urma)

Despre climă

Pe la noi schimbarea climei
Este-o nouă provocare,
Țara nu e pregătită,
Motive de-ngrijorare.

Noi fenomene meteo
Cu schimbări climatice,
Furtuni violente, tornade,
Ce devin sălbatice.

Căderi masive de apă,
Grindină din abundență,
Fulgere puternice,
Fac pe cer a lor prezență.

Distrugeri, localități
Cu priveliști dezolante,
Au rănit și-au dus la moarte
Fenomenele stresante

Coduri roșii mai mereu,
Cu avertizări extreme,
Călduri mari, caniculare,
Ce mai, schimbare de vreme.

O nouă politică
Va trebui regândită,
Prevenire și-adaptare
La climă neprevăzută.

Trebuiesc noi strategii,
Confruntări și provocare,
Mari schimbări climatice
Sunt tratate ca atare.

Apar în aceleași zone,
Cu multă umiditate,
Motive de declanșare
Duc la instabilitate.

Apar și dese furtuni
Cu vânturi în forfecare,
Cu fenomene severe
Și vapori în condensare.

Grindină de mari proporții
Tornade mediatizate,
Cu impact emoțional,
Azi ne lipsesc multe date.

Antigrindină rachete
Să combată sunt lansate,
Culturile să salveze,
Comunități protejate.

Roșii sau portocalii,
Coduri de avertizare,
Mai apare și-un ciclon,
Lovind, distrugere mare:

Păduri, culturi și clădiri
Sunt culcate la pământ,
Oamenii spun că n-au văzut
Așa ceva decând sunt.

Crește disconfortul termic,
Coduri galbene survin,
Peste tot în nord și sud
Căldura-i un mare chin.

Afectat e mapamondul
De încălzirea globală
America,Asia și Europa,
Inundații devastatoare.

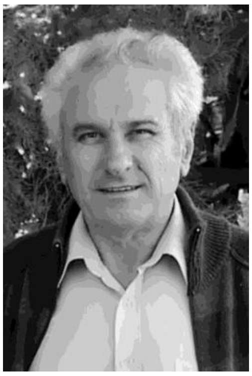
Comunități devastate
Au fost morți, au fost răniți,
N-au știut să gestioneze,
Guvernanți nepregătiți.

Fluviile europene
Au produs mari inundații,
Infrastructura precară
Nu a rezolvat situații.

consacrații

Nicolae Braniște

Membru al L.S.R.-Argeș

Cuvântul

La început ai fost Cuvânt, Doamne!
Vorbe de-nvățătură din Scriptură,
Cu gânduri moștenire în sintagme,
Iubire de-nsuflețit oricare făptură.

Cuvântul din graiul nostru sfânt,
Cu dor de părinți prea cuvioși,
Doinit cu noi, pe acest pământ,
În straiul fălos al dacilor strămoși.

Fără cuvinte am fi, doar indivizi
Neînțeleși am fi, nu ne-am înțelege
Fără chip pe cruci, răstignite oglinzi,
Pustiu din care n-ai ce culege.

Balsam și toxine, fericire din timp
Amestec în Cazanii de învățătură,
Culori arămii pe frunze de anotimp,
Brazdă lăsată să ne fie arătură.

Craii pe care-i știi în altă limbă,
Printre stele sclipitoare de univers,
Din viața care între astre plimbă,
Credință așezată în clipe de neșters.

Gândul ascuns, în chip de satana,
Birjar universal îți sudui bidiviii,
În epitete, biciui să vindeci rana,
Sărutul lui Iuda, de înșelat viii.

Te regăsim tot, în al nostru sârg
Între trandafiri și zile cu amintiri,
În lacrimi din izvoare care curg,
Iubirea, în diminețile din firi.

Dacă la-nceputuri ai fost Cuvântul,
Cât va fi lumea, valuri vei însufleți,
Până la asfințit, una cu pământul
În oceanul ceresc azuriu vei pluti.

Frate Cuvânt, de-ai de-adăugat ceva
La poata gândului te-aștept cu veste,
Ești geniu și zestrea omenirii, CINEVA
Al vremurilor nemuritoare-poveste.

Destine

În lumea asta-i loc pentru toți,
Deștepți, creduli, proști, netoți
Pentru muncă, distracție, credință
Tot ce-și dorește oricare ființă.

Degeaba n-am tocit coate pe bănci,
Desculți ori fără tălpi la bocanci,
Ne mândrim cu țara frumoasă,
Cu domni care o vând de mireasă.

Privim cum ne topim în viitor,
Într-o înfierbântată planetă,
După dragoste hai hui și amor,
Ființe pământene, cu altă siluetă.

Mahmuri ai timpului de pe cărări,
Neputincioși în rânduială globală,
Urcăm mai greu trepte la scări,
Pe drum cosmopolit de eră spațială.

Orbite fără soare de dincolo de zori,
De alte culori poartă stele-n galaxii,
Câmpuri virgine în simfonii de flori,
Destine asudate de transpirație, vii.

Teiul nemuritor

Mâna tremurândă de pe stilou,
Mintea-mi fugară duce-n Copou,
La teiul nemuritor care doarme,
De vremi proptit, să nu-l răstoarne.

Caut geniul eminescian pe-alei,
Mirosul învechit al florilor de tei,
Sărbătoarea cuvintelor potrivite,
Ecou la vremi păstrate neștirbite.

De gânduri uitat pe-alei și bănci,
Prin fața ochilor mei saltimbanci,
Un paradis stelar plin de șoapte,
Îndrăgostit de Luceafăr de noapte.

E 15 Ianuar și cerul ninge agrar,
Peste țara Carpaților lăsat Gerar,
Chipul lui Eminescu plin de viață,
Poet al iubirii, din nou ne răsfață.

Liniștea planetei

Fețe rumene, în mână c-un baston,
Nu lasă copiii să joace șotron,
Epoleți și-au pus la cămăși de noapte,
Stăpânii lumii se cred peste șoapte.

Catarge și flamuri îmbracă palate,
În vremi înghețate ninse de ceruri,
Sub care în marș se-adună armate,
Ca fulgi nevinovați mușcați de geruri.

Doar gândul nebunilor vrea război,
De putere nesătul, vremelnic patron
Tot universal să-mproaște cu noroi,
Cântecul lebedei să-l cânte la unison.

Zile grele paștem, deși ni-e scârbă
Zeul apocaliptic vrea să iasă-n evidență,
Pe câmpuri de luptă pârjolite de iarbă,
Chipul ar vrea să-i luăm de providență.

Când peste gânduri zboară rachete,
Și universul întreg decontează facturi,

Pe planetă, numai un ins face piruete,
Din oda bucuriei intonând frânturi.

O limită are pământul să rabde,
Cotropitorii de suflete cu minte fudulă,
Trist zăngănit de arme letale ce arde,
Liniștea planetară, bizară și credulă.

Putere divină, te chem până-n tranșee
Din tun, credință să-mprăștii pe zori
Peste dușmani salve cu miros de orhidee,
Copiii să joace șotron cu îngerii păzitori.

consacraţii

Constantin Teodor Craifaleanu

Mărturisire

Eu sunt poet din vremuri revolute,
Nu foarte adaptabil la prezent.
Iubirea – și acum, la senectute –
Îmi este principalul aliment.

Eu mă hrănesc împrăștiind Iubire
Și zâmbete în juru-mi, tuturor.
Chiar dacă voi stârni nedumerire,
Mă voi hrăni la fel și-n viitor.

Nu știu a conjuga verbul *urâre.*
Iubesc chiar și pe cei care urăsc!
În inimă nu am nici fine dâre
Din ura lor. De-aceea îi iubesc!

Nu lupt, că-i în zadar, nici cu prostia
Și nici cu răutatea dimprejur.
Cu scutul meu de aur – Poezia –
Eu pot cu ușurință să le-ndur.
Deși-s poet din vremuri revolute,
Voi continua Iubirea să o cânt
Ca pe un dar divin, ca pe-o virtute,
Cât voi mai respira pe-acest pământ!

Doină

Cucule cu pană gri,
De ce nu cânți tu „cri-cri"
Și cânți numai „cucu-cucu"?
Că îmi vine să mă ducu...
Să mă ducu în pustie
Și să uit de Pandemie,
Să mă ducu în pustiu
Până ce n-o să mai fiu
Decât umbră, decât vânt,
Să-l caut pe Duhul Sfânt,
Sau doar bob din spuma mării
În noianul disperării,
Sau să fiu fir de nisip,
Fără nume, fără chip,
Din nemărginitul vid,
Să nu mai știu de Covid...
Cucule cu pană sură,
Ți-aș pune lacăt la gură
Ca să nu mai poți cânta
Cucule, pe limba ta,
Sau ți-aș implanta vreun cip
Și să cânți „cirip-cirip"...
Eu să stau să te ascult,
Să uit de-al vieții tumult...
Tu să-ți chemi surori și frați,
Să-mi cântați, să-mi tot cântați,
Până ce am să devin
Un crâmpei de vis senin,
Sau o vagă amintire
Impregnată cu Iubire...

Rondel tomnatic

Eu m-am născut mult prea devreme,
Iar tu cu mult, mult prea târziu.
E între noi *atâta* vreme...
Tu o ignori, dar, eu o știu...

Inima-mi spune: „Nu te teme!",
Dar, mintea-mi fuge în pustiu,
Căci m-am născut mult prea devreme,
Iar tu cu mult, mult prea târziu.

Și toamna-i plină de poeme
În roșu și în auriu...
Și-n jur sunt mii de crizanteme!
Dar eu, eu cât o să mai fiu,
Fiind născut mult prea devreme?

consacrații

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Noi cu noi

Noapte bună prin zăpezi,
Colindând desculţi pe crengi.
Veselia ce revezi
Prin vulcani cu ochi întregi

Merge spre nemărginire
Pe corăbii pregătite,
Dezlegate fără ştire
Şi de sărbători ivite !

Aspră nu mai e zăpada,
Ne-am bazat pe îndurare,
Noi cu noi ! oprit-am sfada
Vechii lumi topită-n soare !

Scufundând gândirea clară
Fără îndoiala firii,
Vei vedea ca într-o doară,
Şi mai clar când spui IUBIRII :

Noapte caldă! înc-o dată,
Printre scutece de înger,
Ce gândeşti, acum se-arată,
Creşte ca un foc de sânger!

Respirație

Când s-au format buzele tale,
Răsăritul inspira roz şi delicat.
Mâinile artistului energic
Au preaslăvit cu flori sălbatice
Inima filtrată a pământului,
Ştiind că într-o zi, dorinţa de a fi,
Ca firul apei pure va ţâşni
Şi va purcede-n limfa din copaci
Care evocă în secunde vii
Scântei din cel ce vine des în drumeţii.

Când dealurile s-au încovoiat
Ca busuiocul în cristalul
vieții,
S-a tot şoptit că merită trăit
Un joc mai săltăreţ şi mai deschis
Decât a fost vreodată pe pământ!
Şi au venit noi veri înflăcărate
Şi sunete de toamnă neînvinse.
Apoi, venit-au ierni încinse-n lână,
Anunț pentru expir, ca să te nască
Copil între mătăsurile ninse...

A fi

Nu îndreptare ori supunere,
Doar ofertare de a trece-n timp
Prin universul ademenitor,
De-a pierde spațiu ca proprietate,
Prin aer și prin mări de sub pământ.
Timidă ofertare, dar o naști
Și te aduni din veacuri ca buchet,
Aceasta-i paradigma de a fi,
Te scuturi printre gânduri
Și îți permiți să te-nfiori discret...

consacraţii

Alexandru Oprea

Prințul din Trivale

În orașul de legendă cunoscut, de negustori,
Cu-o istorie de veacuri de la marii dregători,
Încercat de foc și pară, de amar și vremuri triste,
Și-a lăsat spre nemurire oameni mari, nume ilustre.

Tot de-aici a luat lumină de sub bolta de senin
Cel cu nume de legendă, celebrul nostru **DOBRIN**,
Unic fără-asemănare, născut în frunte cu-o stea
A crescut iubind balonul, la Ștrand, pe „Maracana”.

DOBRIN încânta prin dribling, era rege imbatabil,
Era idolul tribunei, unic și inegalabil,
Fenomen, cu-a lui magie din abis își lua elanul,
Înșira toți adversarii când se înfoia „Gâscanul”.

În istorie rămâne acea faptă înțeleaptă,
Când **DOBRIN** chema pe Kempes la duel, în luptă dreaptă,
Era **PRINȚUL DIN TRIVALE**, Argeșul părea că-i zid,
Nu-i stătea nimic în cale, nici Real-ul din Madrid.

A trăit iubind orașul, brand-ul nostru de Pitești,
Un **DOBRIN** nu se mai naște pe-aste plaiuri românești!
Fie-i luminată calea, sus la cerul cu senin,
Pentru noi încă trăiește marele nostru **DOBRIN**!

Sfânta IE românească

IA noastră românească, brand, icoană de altar,
Românism de viță veche, azi, Simbol Național,
Veșnică-i va fi trăirea și va dăinui prin vremi,
Ca izvor din care curgem din Cultura Cucuteni.

Broderii cu flori și stele, ca mărgelele pe salbe,
Fericit își găseau locul peste luciul pânzei albe,
În culori și cu motive simple stiluri românești,
Născute din gena noastră, de pe plaiuri strămoșești.

Veşmânt unic cu altiță, ca un răsărit de soare,
A dus faima **IEI** noastre dincolo, peste hotare,
Peste mări și țări, Maria o purta în stil regal,
Iubitoarea de-ntregire și de port național.

Personalizat e stilul cu specificul de zonă,
Ca și portul la paradă, când îl admirăm pe scenă.
La olteni, **IA**-i regină, la Craiova, la Gilort,
Are râuri bifurcate de la Jiu și de la Olt.

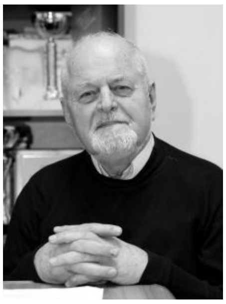
La munteni, nuanțe negre și cu fir de borangic,
De la Câmpulung la Vâlcea, bucle mici, ca la ilic.
Moldovenii poartă brunul, cu verde deschis la poale,
Iar la Vrancea roș-albastru și chiar negru în spirale.

Romanații-s cu albastru, dar și roșu vișiniu,
Vlașca preferă culoarea în tonuri de auriu,
Bucovina e tezaur plin cu râuri de mărgele,
Broderii cu fire negre spiralate în inele.

IA e identitate, ușă sacră de altar,
În cultura românească simbolul național.
Pe altița cu legende unde-n ea te regăsești
E fărâma de cultură de pe plaiuri românești.

consacraţii

Constantin Samoilă

Dorurile copilăriei

Ce larmă se-auzea pe dealuri
Când ne piteam printre copaci,
Când strechia dădea în vaci
Și coboram sfârșiți pe Maluri...

De fulgera vrășmaș pământul
Vreun colț de cer stârnind furtuni,
Buchet stăteam pe sub aluni!
Ne tremura de groază gândul.

Iar când toți nourii balauri
Pluteau încinși cu curcubeul,
Ne înălțam spre soare zmeul,
Să-i prindem razele în lauri!

Când coborau ciobanii de la munte
Prin sat doar vântul mai oprea pustiul;
Din ploști de nuntă îi îmbia rachiul
Și se cinsteau sătenii pe-ntrecute...

Mai lunec ochii peste dealuri...
ca o credință spre înalt.
Mai zăbovesc pe prispa casei,
De alte doruri tulburat.

Dar mă închin de prind să crească
Învolburări peste obcină
Căci gândul meu îmi e acasă
Neîntinat de nicio tină.

consacraţii

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Noapte de iarnă

Ninge lin, totul lucește,
Printre nori luna plutește,
Pe cer stele se adună,
Noapte bună!

Felinare ard în zare,
Ninge fără încetare,
Vântul hoinar acum tace,
Dormi în pace!

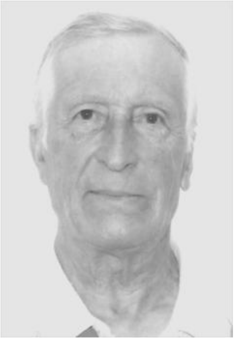
Printre crengile albite,
Păsărele zgribulite,
Dorm și ele împreună,
Noapte bună!

Liniștea în sat se-așterne,
Cerul stelele își cerne,
Totul în basm se preface,
Dormi în pace!

Peste obosite gene
Somnul coboară alene,
Vor veni îngeri să-ți spună:
Noapte bună!

consacraţii

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Eminescu-nvie-n rugă…

- Mulțumescu-Ți, sincer, Doamne Sfinte,
Între câte toate-Ți sunt dator,
Că mi-ai dat iubirea de cuvinte,
Spre-a-o-ntoarce, ploaie, tuturor!

Unii-au înțeles firescul gest,
Alții mă respinseră, cu ură,
Dar, lucid și - mai ales - onest,
Evitai răspunsul pe măsură.

Le-am lăsat și încă le mai las
Timp să înțeleagă fiecare
Că, deși n-am dat mâniei glas,
În adânc, port rană care doare;

Semn că am rămas un suflet viu
Ce-a iubit, mereu, albastra floare;
Din iubire, preferai să scriu,
Scrisul dându-mi forță și candoare.

Stele și luceferi, ram, pământ,
Le-am privit și le-am cântat fierbinte,
Căci mi-au fost, în viață, reper sfânt,
Ca și Tine, Bunele Părinte!

Cusut-am fără nod…

Brodez, din gânduri, ie cu altiță
Și colorez în roșu flori de dor,
Fluid sangvin petalelor strecor,
Pe pânza timpului, deja pestriță.
Chenare, romburi, frunze ca de viță
Se împletesc, se caută, se pierd
Ca pașii,-n colbul moale, pe uliță,
Cu ochii minții straiul nou dezmierd.
Lucrarea lentă, fără prea mult spor,
Pare-o-ncercare-n glumă, doar o schiță,
Iar degetele-mi boante deja dor.
Umblând prin suflet, ca un călător,
Descopăr, ici-colo, un fir, o scamă,
Căci tivul iei mele se destramă.

În buzunarul timpului, am pus…

În buzunarul timpului, am pus
Speranțele, și liniștea, și dorul;
Pierdute-s, astăzi, toate au apus,
Neîntâlnind niciuna viitorul.
Un rătăcit mă simt, de-acum pribeag
Cel călător nu-s eu, ci numai gândul;
Doar amintirea pâlpâie în prag,
Pe cel de-acum, de-alt`dată întrebându-l:

- De unde vii? Ce cauți? Ce-ai mai vrea
S-adaugi trecătoarei tale vieți?
Ce vis aveai, atunci, la început
Și ai ajuns, acuma, să îl regreți?

Prea multe întrebări, niciun răspuns,
Se pare, timpul meu avu hotar
Și, fără să observ, mi l-am ajuns,
Cu dorul vieții,-n piept, ca-n buzunar!

Adorație

În plină zi, oră de oră,
Și – mai ales – noaptea, târziu,
Mă simt călugărul ce-adoră
Icoană sfântă, -ntr-un pustiu.

Îmi pare proaspătă și vie,
Venind din nori, nu de pe drum
Și, dintre mii, nu dintr-o mie,
Aș recunoaște-al ei parfum.

În haine de argint și aur,
Ce strălucesc, cu pietre scumpe,
E vieții-mi cel mai drag tezaur,
Ea e norocul care-mi umple,

Nu numai sufletul, ci gândul,
Cu blânda-i binecuvântare
Și, doar o zi, nu luni de-a rândul,
Eu, fără ea, n-aș fi în stare

Trăi, o oră, nici o clipă,
Știind-o hărăzită mie…
- Ce caldă e a ta aripă,

Fermecătoare Poezie!

invitații ediției

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

EȘTI VISUL ORICĂREI FEMEI...

Ești pajiște de ghiocei
Și susurul apei...
Ești visul oricărei femei,
Doar tu știi în brațe, cum să mă iei.
Ești noaptea înstelată,
În inima-mi însetată
De iubirea ta.
Tu ești regele inimii mele,
Cum leul e al junglei rege!
Ești aurora zilei, celei neînserate,
Ești melodia inimii, ce o faci să tresalte...
Ești a dimineții rouă,
Ce-mi îmbraci sufletul într-o haină nouă.
Ești mantia de lumină,
Ce-mi scoate din întuneric a mea inimă...
Ești a liniștei oază,
Un înger ce mă veghează.
În regatul inimii mele,
Tu ai curățat toate durerile...
Tu faci să nu o mai doară,
Să plutească ca un nor de ușoară.
Ești parfumul florilor de primăvară,
Ce mi te-ai așezat la inimioară...
Ești al greierului cânt de vioară,
Ce mă învață pași de dans pe a vieții
echilibristică sfoară.
Ești verdele crud al ierbii,
Ești în urme de cerbi...
Te scalzi în ochii mei de căprioare,
Precum roua, în razele de soare.
În regatul din inima mea,
Tu ai șters fiecare lacrimă, ce mă ardea...
Era un regat de foc,
Tu ai venit ca al ploii șipot.
Ceea ce curge din ochi,
Nu sunt lacrimi...
Nici doar apă,
Ci e un suflet, care se topește și picură.

Și tu rege neînfricat,
Cu armură de neobservat...
Ai luptat cu întunericul din mine,
M-ai readus la viață din ruine.

invitații ediției

Traian Tăbârcea

Membru al L.S.R.-Argeș

TIMP

A trecut o adiere ca un abur de
uitare
Peste visele pierdute într-un colţ
uitat de gând,
S-a zdrobit de stânca stearpă înc-
un val stingher de mare
Şi sa-ntins pe plaja udă sfâşiat de
stânci, plângând.

Cerul încărcat de vise se prăvale
peste lume,
Vântul urlă singuratic, rătăcit în
nicăieri,
Îngeri coborâţi din ceruri cearcă
viaţa să adune
Dintre colţuri rătăcite printre
zilele de ieri.

Frunze moarte se-nfioară în rotiri
de nebunie,
Frunze crude se ridică printre
ramuri rătăcite,
Lumea moare, sau se naşte, parcă
nimeni nu mai ştie
Ce e' viaţa, frunze crude sau doar
frunze ofilite ?

Se-nfioară universul ca să strângă
praf în stâncă,
Se adună infinitul pic cu pic în
ape clare,
Mâini ascunse-n universuri
cearcă moartea să înfrângă,
Ca să modeleze viaţă şi pământ şi
cer şi soare.

Pune fir de praf pe gânduri, picuri
de cristal pe gene,
Modelează universul în priviri
făţiş tăioase,
Strânge-n pumn eternitatea care
sub strivire geme,
Peste ea, încet, tăcerea cu un fir
de naşteri coase.

Ia suflarea dintre stele şi-o aruncă
în adâncuri,
Prăvăleşte peste sine vise şi
speranţe, viaţa,
Mângâie uşor speranţa, umbră
strecurată-n gânduri
Şi-şi mai şterge de sudoare cu
iubire caldă faţa.

Şi-n final se lasă toate peste ochi
sticlind de stele,
Peste toate se aşterne, lucitor
precum un nimb,
Clipele de aşteptare, de iubire, de
durere
Şi un picur de speranţă ce-l
numiră simplu….timp.

Timpul este peste toate, timpul
este peste toţi,
Peste gânduri şi speranţe, peste
vise şi uitare,
Fără el nimic nu este, fără el
nimic nu poţi,
Nici măcar să prinzi pe ţărmuri
valul sfărâmat de mare.

IUBIRE

Mi-am culcat cu grijă capul peste
pieptul tău, o floare,
Mi-am închis alene ochii şi-am
visat că te iubesc,
Am simţit în nări mirosul razelor
arzînd de soare
Şi-n urechi îmi tot răsună cîntec
dulce, îngeresc.

Plimb alene peste trupu-ţi
mîinile-mi înmugurite,
Şi te sorb pe sub albastrul ochilor
deschişi spre vis,
Simt pe trupu-mi lunecarea
răsucitelor răchite
Cînd cu degetele-ţi rîuri, inima tu
mi-ai deschis

Gura ta mă soarbe suav peste
gura-mi, răsărit,
Părul tău se tot prăvale, reci
cascade de pădure
Peste mine sugrumîndu-mi ţipătul
abia ivit
Şi ne prăvălim cu totul într-un
cîmp închis de mure.

Şi strivim cu trupul viaţa răsărită
peste rugi,
Negrul murelor ne-ngroapă parcă
azi sau parcă ieri,
Viaţa strigă-n glas de codru, de
biserică, de rugi,
Se prăvale peste suflet crud miros
de primăveri

Strîng în mînă trupu-ţi dulce,
presărat cu ierburi crude,
Sorb parfumu-ţi de visare printre
buzele strivite,
Cerul vrea să mi te fure,
dragostea-mi te va ascunde
Păsări, cîrduri, te-nfioară printre
genele albite

Mai vrea viaţa să te fure pentru
ea ca să te ţină,

Dar cu visele-mi liane te cuprind definitiv,
Te arunc adînc în viaţă, te închid adînc în mină
Şi mă duc puţin în lume repetîndu-ţi obsesiv:

- Nici pădurea, nici cîmpia, nici cascada mea de visuri,
Nu mai poate să te fure să te ducă către ieri.
Am săpat adînc în suflet milioane de abisuri
Şi-am să te ascund minune pînă-n sufletul meu pieri
…………………………………

Întuneric, rece, ghiaţă, toate-n jur se-adună noapte,
Ochii-ncerc să mi-i descos prinşi în palidă visare,
Urletul se împleteşte mestecîndu-se prin şoapte
Sufletul gemînd se stinge, se prăvale, ţipă, doare.

Şi se duc şi flori şi raze, şi parfum de ierburi coapte
Moare veşnic răsăritul printre rugi uscaţi de mure.
Mai rămîne disperarea să te mîngîie cu şoapte
Otrăvite de uitare, picături de moarte sure.

Laşi încet în renunţare şi speranţa şi iubirea
Şi te-ntinzi peste covorul aspru de nimicnicie
Şi se stinge şi visarea şi speranţa şi iubirea,
Fugi spre lumea renunţării, veşnicia va să vie.

Şi te va cuprinde dulce peste pieptul tău, o floare,
Îţi va-nchide alene ochii, visul ce-ai iubit cîndva.
Stinge cu mişcări fugare razele arzind, de soare
- Noapte bună ! Dormi o viaţă, dormi, doar este viaţa ta.

consacrații

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

FATA DE TURCOAZ

O regăsesc mai tânără ca ieri,
Mai caldă, primitoare și duioasă.
Eu am iubit, cu focu-acelei veri,
O căprioară, tandră și sfioasă!

Și ochii-i lăcrimau picuri de-argint,
În mantia de-albastru-infinit,
Iar Eu scriam Poemul, cu Absint,
Și cu arcușuri și bucăţi de mit !

Am poposit în Tagma de Buzești,
Și am cântat cu dor, la Liturghie!
Aici se naște Via, de Esenţă Vie,
Și dorul tău de neam, din care eşti !

Și-am coborât apoi, la CATEDRALĂ
Și-am sărutat smerit, al Tatianei Os.
-Iubirea noastră, caldă, triumfală,
Se ridica, privind spre cer, sfios !

Și-am adunat apoi Memoria, în palmă
Și am venit cu gândul meu, cel bun.
Dar Uşa Ta, închisă, cu Sudalmă,
M-a îmbrăcat în aburul Său, brun!

Eu sunt cea de pe urmă Torţă,
Nu Eu sunt, Cel ce a rămas!
Te va iubi, îi dau această Forţă,
Celui din urmă şi mai de seamă Vas !

Eu, te-am iubit, cu dor şi-nflăcărare,
Și Te iubesc, cu patimă şi-acum!
Dar spune-I, Universului, că are
Și ultima Iubire, de pe drum!

Eu TE IUBESC şi azi, cu toată Firea,
Și m-am trezit din neguri şi topaz.
-Imi cer Iertare, spune Amintirea,
Părinţilor şi Fetei de Turcoaz!

Eu te-am iubit cu dor şi-nfrigurare,
Și te iubesc cu patimă şi-acum!
Dar spune-i, Universului, să are,
Și ultima Iubire, de pe drum !

consacrații

Elena Maria Duță

Membru al L.S.R.-Argeș

Elogiul iubirii
(acrostih)

Ești flacăra, care arde în jurul inimii mele,
Lumina dulce, când tristețea ochii mi-i inundă.
O stea, dintre toate ale bolții cerești, stele,
Giuvaerul, pe care l-aș dori, în orice secundă.
Icoana, printre alte icoane, la care mă închin,
Un liliac alb, în care porii mi se afundă,
Lavanda, ce își amestecă mirosul, c-un pelin.

Iureş de fiori, ce toate venele-mi pulsează,
Unduirea lacului, care des, mă ține trează,
Boarea dorului, când inima îmi trepidează.
Izvorul tăinuit și rece, ce dornic mă adapă,
Romanța cea mai dulce, care mă valsează,
Incandescent cărbune, noaptea mă veghează,
Iarba cu rouă, în care pieptul, mi se îngroapă.

invitaţii ediției

Bogdana Simionescu
Membru al L.S.R.-Argeș

Luminare

Eram un văzduh al melancoliei
În labirintul necunoaşterii de sine
Şi zvârcoleam prin praful trecutului,
Iar ferestrele spre lumină le ţineam închise.
Când auzeam de speranţe şi de zâmbete,
Un vânt cu săgeţi în vorbe deveneam.
Parcă mă logodisem cu nopţile plânse
Stând cu ele în convalescenţă.
Astăzi viaţa m-a transformat
În fântână de iubire cu revărsări infinite,
Mi-am logodit sufletul cu lumina vieţii
Şi inima mi-am lăsat-o în mânile îngerilor!

Răsăritul optimismului

Răsăritul din diminețile optimismului
Dau pace și curaj sufletului,
Să treacă prin nopți înfuriate
Parcă din junglă scăpate!
Răsăritule, infinit pictat de zâmbete,
Te fac în suflet, poveste
Să te citească atunci când
Îl mai aud oftând!
Răsăritule, cuprinde-mi viața
Și-mi înseninează inima
C-a răbdat mult prea multe
Deși mi-a rămas ca un munte!
Inimă acum le duci cu bucurie
Vrei lumii, bine să-i fie!

invitaţii ediţiei

Lavinia Vieru

Cercetătorii vizuali

La renumita Academie a Cercetătorilor Vizuali (ACV) se încerca aflarea marilor secrete ale Antichităţii umane. Marea artă din vechime avea înţelesuri ascunse deţinute de pictorii care îşi însuşiseră secretele universurilor. Aceştia le-ar fi dat mai departe, încifrate în imagini. Unul dintre aceşti coloşi, la modă printre toate studiile cercetătorilor de prim rang, era pictorul Magritte. Arta lui intriga, pentru că în ea ar fi fost ascunsă însăşi natura vieţii.

Jocul ermetic al simetriei, lipsa picturalităţii care lăsa loc acelor forme clare să limpezească certe jocuri intelectuale, îi incitau pe cercetători. Magritte, noua descoperire!

Nimva încearcă să descopere în scrierile sale, misterul. Cu nonşalanţă, zburdă în schimb, pe tărâmuri poetice:

"*Decalcomania"- Bidimensionalul devine tridimensional, tridimensionalul se decalchează. Vălul acoperă şi descoperă. Vălul este cortina care desparte două lumi. Misteriosul personaj la costum, statuar, care parcă stă de pază, încremenit şi observator, îşi decupează şi dezlipeşte fiinţa din necunoscutul plin de falduri. Îl vedem stând cu spatele, dar din golul decalcului ne-ar putea privi drept în faţă/..../*

Cortina este elementul intruziv. Din structura ei se corporalizează misteriosul personaj. Statura lui descrie o prezenţă în spaţiu şi una oarecum dominantă pe suprafaţă, prin faptul că silueta încarcă o întreagă jumătate de imagine. În actual, ne priveşte din absenţă, din golul lăsat de după decalc/.../ "Decalcomania" este o lucrare care parcă vrea să spună şi nu să ascundă. Decalcarea este de fapt, o despărţire sau o dividere a unor noţiuni care desemnează sau vor să desemneze o structură a realităţii ascunsă ochilor umani, o realitate complexă şi greu descifrabilă din care putem doar spicui firimituri ale naturii sale ascunse.

Nimva avea cumva, propriile concluzii în minte. Într-un vis i se arătase un peisaj cu o apă, un râu larg, care se deschidea ca o carte. Începuse de la acel vis să cerceteze simetria ca una din legile ascunse ale Universului. Dar afară de design-ul uman, în afara sinteticului, în lumea formelor naturale, simetria desăvârşită nu-şi găsise locul. Nici linia dreaptă, nici nici perfecţiunea, nici…uniformizarea (care, ce-i drept, îi displăcea total, ca oricărui spirit critic şi creativ, totodată). Să fi fost Terra încă de la început un tărâm al încercărilor? Nici chipurile noastre nu sunt simetrice. Să fie simetria primejdioasă? Să fie lumea o carte mare? Să fie simetria încifrată în picturile lui Magritte ca una din misterele lumii? Ce fenomen fizic mai ascunde în fundal şi în străfunduri această simetrie?

Mai multe răspunsuri avea să afle a doua zi când, pleiada de cercetători cu…cobaiul, aveau să recreeze pictura "Decalcomania". Personajul cu pricina era un biet student al Academiei care avea nevoie urgentă de finanţare pentru propriul proiect asupra misterului "umbrei".

Costumul era achiziţionat de la teatrul din oraş, nu mare problemă. Problema adevărată fusese că Nimva avea să înlocuiască cortina cu un aparat de particule supra-dotat care organiza călătorii-instant cunoscute de tot omul sub numele de "teleportare". Ceea ce nu ştia tot omul era faptul că Nimva avea

idei ciudate, aşa că “decalcarea” avea să fie realizată prin teleportarea aceluiaşi personaj în aproape acelaşi loc, dar întors cu spatele.

Acest aparat-viclean putea să facă multe operaţiuni. Ajunsese la un stadiu al intuiţiei, un stadiu, îi spuneau ei, “eidetic”, aşa că avea să scaneze şi să integreze în memoria lui internă o reproducere a celebrei picturi de Magritte.

Zis şi făcut! Toate elementele erau la locul lor. Plaja nesfârşită, marea, cobaiul costumat, aparatul. Acea maşinărie încărcă în mai bine de o nanosecundă imaginea. Tânărul, vădit emoţionat şi stresat, încercă acea poziţie statuară.

Zeci de cercetători priveau cu sufletele la gură.

- Operează! A strigat Nimva.

După un flash excesiv de scurt, abia sesizabil, urmă o tăcere mormântală. Cobaiul stătea nemişcat. Cu toţii îl vedeau, ca în pictură, cu spatele. Părea a nu se fi descoperit nimic din structura realităţii până când…până când bietul student a trebuit să fie întors înapoi cu faţa. Nu ştim dacă Magritte sau aparatul poseda simţul umorului negru, căci omul nostru nu mai avea nici faţă, ci un gât şi nu doar o ceafă, ci două. Oricum l-ai fi răsucit, l-ai fi privit de la spate. Rămăsese cu cele două urechi ale sale, aşa încât, deşi nu prezenta reacţie, măcar ştia să urmeze direcţiile şi unde să-şi îndrepte paşii.

- Nimva,…ştiu că e greu… cum explici asta Comitetului Ştiinţific?
- …Nu ştiu…teleportarea nu poate fi reversibilă. Să-l teleportăm înapoi…încă o dată?
- Tot aici? În acelaşi loc?
- Îi trebuie un chip!
- O, da! Căutaţi-i dosarul şi luaţi de acolo fotografia lui. O vom lipi peste locul lăsat gol de decalcul picturii lui Magritte şi va fi recreat…reasamblat!

O teamă nebănuită îi cuprinse corpul şi Nimva se trezi plină de sudoare. Era cald în încăpere. Noroc că dubioasa experienţă nu avuse loc. Noroc că nu era nici măcar cercetătoare. Camera-studio era înţesată cu imagini-vii după tablourile suprarealistului Magritte care aveau să fie transmise în următoarele mirajo-grafe. Adevărate blockbustere!

invitații ediției

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Steluţa

Iubire în exaltare,
Celula plină de soare,
Un zâmbet fără mimă,
Eşti raza de lumină,
Patina de creaţie.
Un diamant se şlefuieşte :
Steluţa cristalină!

Vlăstar

Să fii,
Să respiri,
Să trăieşti,
Frumos când exişti !

Pacea te înalţă,
Inima ţi-e pavăză,
Stejarul te defineşte,
Pământul te creşte.

Vlăstar din Soare iubeşti,
Ca trestia te unduieşti,
Eşti unic, cu lumină reuşeşti!

invitaţii ediției

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

MAMEI, PE CÂND ERA EA O FETIȚĂ

Pământul visează,
Pământul oftează,
Pământul germinează,
Dar tu te-ai trezit !

Pământul dormitează,
Pământul cutează,
Pământul gestează,
Dar tu ne- ai agrăit !

Cerul burează,
Dimineaţa e trează,
Soarele luminează,
Dar tu stai la citit!

O stea vrea să cază,
O fetiţă dansează,
O mâţă mieunează,
Dar tu ai de gândit!

Un rege migrează,
O regină-i vitează,
O ţară delirează,
Iar tu cu toate eşti chit!

O icoană lăcrimează,
Un câine stă de pază,
Veacul ne limitează,
Doar tu ai de vorbit!

Un avocat pledează,
O iapă nechează,
O fetiţă pictează,
Ce mai ai de zis?

O berlină deraiază,
O mătuşă visează,
Un grădinar plantează,
Ce mai e nou pe-aici?

Un spital veghează,
O insomnie proliferează,
Un balet durează,
Plictisul a pierit!

invitaţii ediției

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

MILOSTENIA

Milostenie, faptă fără egal,
Tu tragi lumii un adevărat semnal,
Căci nu este mântuire fără dăruire!
Toate vin de la a Domnului răsplătire!

Milostenie, tu ridici din păcate,
Pe cel ce îl ajută necondiţionat pe frate,
Risipeşti negura şi neputinţa,
Şi-i aduci creştinului biruinţa!

Milostenie, soră scumpă cu iubirea,
Aduceţi pe Pământ fericirea,
Căci şi un sfat bun dat,
În Cartea Vieţii va fi consemnat.

Milostenie, ancoră tare în Paradis,
Ne duci la liman ca prin vis,
Pe aripile tale scrie Dragoste,
Mântuirea o afli pe căi înguste!

Milostenie,eşti un adevărat tezaur,
Propovăduită de Sfântul Ioan Gură de Aur,
Ai scos multe suflete din iad,
O lume scufundată-n al ei vad!

Milostenie, de noi adorată şi iubită,
Sârguinţa noastră o prefaci însutită,
Nu rămâi datoare nimănui,
Pacea şi libertatea pe pământ le aduni!

Mântuitorule, prietenul nostru drag,
Prin milostenie ne treci al hotarului prag,
Cărare către eternitate aflăm.
În Rai veşnic să ne bucurăm!

tinere scântei

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

IARNA ÎN CALENDAR

Cad fulgii de nea ca-n basmele vechi
E-o seară de vis cu stele perechi,
mă plimb iar pe stradă
şi te aştept...
Privesc fericit copiii din parc.
Pe sănii aleargă, cu bulgări se bat.
Cu lacrimi în ochi revăd copilul ce am fost cândva...

Străzile toate sunt albe de nea
zăpada aşterne pe geam o perdea
din flori de gheaţă ca altcândva...
Privesc fericit copiii din parc.
Pe sănii aleargă, cu bulgări se bat.
Cu lacrimi în ochi revăd copilul ce am fost cândva...

Noapte şi zi
fulgi mii şi mii
rătăcesc în zare
ca un vis uitat în mare
Noapte şi zi
fulgi mii şi mii
tot anunţă iar şi iar
că revine iarna-n calendar!...

tinere scântei

Marina Pantazi

Imn de primăvară

Primăvară te aștept iară
Cu parfum de lăcrămioară
Cu miresme de zambilă
Și cu muzică în surdină.
Cu strai de flori îmbraci
Crengi golașe de copaci
Iar pe cer gingaș pictezi
Nori fantastici inventezi.
Păsări sprințare ne cântă
Triluri vesele de nuntă
Că a venit mândră, diafană
Scumpa blândă primăvară.
O mireasă împodobită
Pe cărări umblă grăbită
Și la fiecare pas răsar
Brândușe și lalele în dar.

Cursa vieții

Ne naştem cautând paradisul
Ascuns în locuri necunoscute
Şi nu bănuim că doar abisul
Aşteaptă după colț să ne înspăimânte.

Călătorim prin viață veșnic neliniștiți
Frământați de gânduri neştiute
Uitând să fim fericiți
Să ne bucurăm de lucruri mărunte.

Ne pierdem în vise și iluzii
Avem aşteptări prea ridicate
Si când nu se împlinesc stârnesc confuzii
În jurul nostru totu-i complicat.

Dar asta este suntem oamenii
Prin definiție supuși greșelii
Unii mai norocoși se complac existenței
Alții rămân în căutarea himerei.

tinere scântei

Sofia Boțu

Sofia Boţu este născută pe 27 martie 2013 şi este autoarea celor două poezii publicate aici.Îi urăm bun venit şi inspiraţie!

Tata

Tata îţi este drag
Nimeni nu-i ca el.
El te îngrijeşte,
El te iubeşte.
Pe tata
Nu îl poţi uita
El e blocat în amintirea ta.
Iar cerul reprezintă
Iubirea nesfârşită
Dăruită lui tata!

Nerăbdătoarea iarnă

Iarna zguduie câmpii
Iar râuri înghețate
Învolbură câte un pic.
Din depărtare încă se aude
Cum se presar fulgii de nea
Pe straturi mari de zăpadă
Care s-au așternut deja.
Copacii sunt în așteptare
De Primăvara încântătoare.
Și fructe mici rămase-n pom
Se zguduie, se clatină
Și cad pe pământul
Presărat cu fulgii argintii și alintați.

invitaţii ediției

Gelu Ungureanu

AŞTEPTAM SĂ SE PRODUCĂ

Aşteptam să se producă această breşă
între mine şi adâncuri; să văd pe îndelete
ce se află acolo şi dincoace.
Pregătesc ştafete şi animale de povară,
iar pentru o mai plăcută ambianţă
am vorbit din timp cu un bătrân lăutar.
Contabilul mi-a calculat
cam despre ce câştiguri ar putea fi vorba.
El foloseşte un limbaj poetic mult-visat în
tranziţia postmodernismului pătrat. Mi-a dat
în final un bilet scris pe foiţa ultimei
ţigări, în care îmi spune să am
neapărat grijă de spaţiile şi
convingerile imanente şi contingente
care pot fi mistuite rapid în creier.
Fiind foarte discret, i-am achitat onorariul
umplând un coş cu beculeţe de veghe
şi un sac de musculiţe albe,
care în timpul bairamului
se aşează cuminţi pe borul pălăriei.
Zilnic decupez din planul de bătaie
cerinţele presante, tot mereu în avans,
ajutat de o muză din tinereţe (atrasă
de interes, fireşte!), care cu mişcări ample

îmi caută echilibrul căzut mai demult
în dizgraţie.
În escapada mea, a trebuit să rezolv
un mic incident provocat de
elementele din grădina lui Mendeleev,
care s-au speriat de moarte când au auzit
ce vreau să fac – şi nu mai voiau nicidecum
să treacă la locul lor.
Spre seară, cu ameţeala aşezată pe frunte,
pendulez între formă şi conţinut cu ceaşca de cafea
în mână, când luna se ridică pe boltă agale
aducându-mi aminte de becul ars din sufragerie
şi de motanul uitat afară, în ger.

MIRACOLUL POLITEȚII

Miracolul politeții n-a ajuns
încă la mine și nu pot da „Bună ziua!”.
Pijamalele negre ale dimineții
vor neapărat să fie dezbrăcate
de răsăritul deşteptător.
Biblioteca arată ca pătuțul pruncilor
prea devreme treziți, unii căzuți
pe covor de când au încercat să mă facă
servitute pentru somnul lor. Supărați,
acum încarcă armele și trag
cu semne de carte spre burta mea.
Am deschis larg fereastra și fac
câteva mișcări de înviorare în ritmul
vuietului muzical al orașului în
timp ce gândesc: „Câtă alergare suferindă
mă-nconjoară!”, și asta se trage numai de la
încurcăturile din visul de azi-noapte
ce așteaptă să le rezolv azi.
Avântul mi-a cam căzut
de pe tălpile bocancilor, iar clipele impulsului
alunecă derizoriu ca niște viespi
în ligheanul cu apă.
Orașul așteaptă răbdător coliziunea
cupolelor pioase, ce stau deja
în echilibru instabil deasupra moaștelor
veștejite de priviri, când pe sus țipă rătăcite
câteva stoluri andine.
De la un timp, contururile noastre
exterioare încep încet, încet să fure
din cele interioare, pitindu-le printre
vechile coloane care, surprinse,
își vor strica paralelismul devenind
niște simpli stâlpi.
Câtă neatenție: privirile mi-au fost
luate de vânt, dezbrăcate și suflate
violent spre tâmple.
Țărmul devine dușmănos, păstrând
numai două alei lăturalnice între care
înghesuie spații tot mai mari

NU VEI PUTEA SĂ TE ASCUNZI

Nu vei putea să te ascunzi,
ți-au rămas afară închipuirile fragile,
unele agățate în crengile mărului,
dar cele mai multe în curtea bisericii,
când ai ieșit răvășită de la ultima rugăciune.
Ai vrut să urci în clopotniță incognito;
să mai vezi o dată depărtările, dar
scârțâitul treptelor te-a dat de gol,
nu mai sunt îndrăgostite, nici melancolice.
Aripile întinse ale zării sunt pe alocuri
sparte; din ele mai cad cioburi
de la ultimele bătăi de clopot.
Ai coborât odată cu dimineața
în ritmul notelor muzicale
ale corului, care repeta
ultima parte din Nabuco.
În același ritm ai determinat
cimitirul să făurească
un frumos mult mai puternic,
atârnând la intrare sloganul:
„Îndrăzneala poate aduce mărire,
dar și cădere!”.

La poartă așteptau
îmblânzitorii de ghimpi, aveau
pretenții de doctori ori șamani;
în treacăt ai spus că neastâmpărul
ți-a rostogolit focul peste inimă, iar
rănile o să le vindeci singură
când părul tău va ninge peste ele
și peste pragul zilelor, ca un balsam divin.

PUNCTUL ZERO

Punctul zero din mijlocul orașului
este inima mea.
Câteodată bate între turle și clopotnițe
făcând spațiul dintre noi
când larg, când îngust – îngăduindu-ne
un cuprins patriarhal.
Mulțumește stranele mânăstirești
care se umplu înțelept la schimb, pentru îndreptare
între cei și curați, si drepți, și păcătoșii uituci
care își urzesc pro forma alte trăiri.
Sprijină morile să facă schimb de agent
învârtitor și ajută doicile
să găsească copii cuminți
și aproape crescuți.
Tot așa a pus umărul la
modernizarea cimitirelor orașului,
(care acum au geamuri fumurii
prin care poți privi numai dinspre
interior înspre afară) și a palpitat
aritmic când a auzit că hackerii
au schimbat busturile statuilor ecvestre
între ele și, de asemenea, culoarea părului.

A îndrăznit chiar să mai tragă puțin
de întunericul din mâinile firave ale
bătrânilor, cu riscul încălcării
unor norme din legea firii și
din regulamentul bisericii,
ca acum predica să nu mai semene
prea mult cu onorul spre înserare.
Cei care am fost botezați în
pârâul orașului, când cristelnița
era în reparație, avem inimile
mai bronzate, iar norocul din zaruri,
supranumerar.
Când punctul zero se îmbolnăvește
sufăr și eu; mi-e ciudă să văd cum
liniștea orașului se măsoară cu palma!

invitaţii ediției

Alexandru Bucescu

Omul antonimic

Toţi se străduiesc să alunge răul din lume, să facă lumea mai bună. Acesta este dezideratul marilor reformatori, al tuturor sistemelor utopice, prefigurate în literatură, încercate în viaţă, etc.

Statistic, se poate observa că majoritatea delictelor au ca obiect banii sau femeile. De aici s-a conturat ideea că, dacă banii şi femeile ar fi bunuri comune, n-ar mai exista delicte pe lumea aceasta. Cu femeile nu s-a încercat (nici la mormoni), dar cu bunurile materiale, da.

Ideile de posesiune comunitaristă a bunurilor, caracteristice comunismului, au fost experimentate în ţara sovietelor. Într-o localitate s-a anunţat întreaga populaţie că, începând cu o dată anume, de la magazinul universal din urbe fiecare va lua tot ce va pofti, fără să plătească. Oamenii au fost sfătuiţi să se aprovizioneze cu cât au nevoie pentru o zi sau două şi să revină doar când au epuizat alimentele sau alte bunuri. Apoi vor lua ce le este necesar, în continuare, tot în mod gratuit.

Mai-marii zilei aşteptau să vadă cum oamenii pătrunşi de ideile comuniste vor inaugura cuminţi primul bastion al măreţei orânduiri. Realitatea, însă, a destrămat utopicele lor năzuinţe.

În ziua începerii experimentului, oamenii s-au îmbrâncit şi bătut pe viaţă şi pe moarte, să apuce cât mai multe bunuri gratis, nu conta ce. Au cărat tot ce au putut lua, inclusiv rafturile şi uşile magazinului. Cei mai puternici i-au spulberat pur şi simplu pe cei mai bătrâni, pe femei şi copii. Nimeni nu credea că va mai întâlni o astfel de ocazie şi au năpădit ca un roi de lăcuste nesăţioase, lăsând pustiu în urma lor.

De ce au fost şi vor fi falimentare aceste încercări de a face lumea mai bună (de milenii se încearcă şi lumea este la fel), de a stârpii răul din lume?

Pentru că oamenii nu-şi dau seama că n-ar exista frumuseţe fără urâţenie, n-am putea defini binele fără să-l raportăm la rău. Cum ar fi o lume numai din lumină, dacă n-ar exista întunericul? Vrem ca toată lumea să fie bogată, dar cum ar exista bogaţi fără săraci?

Această coexistenţă a contrariilor este de fapt paradoxul unităţii. Existenţa şi nonexistenţa se generează reciproc. Nimic nu ar exista dacă nu ar fi şi contrariul lui. Te consideri bun, frumos sau deştept etc.? Fără ceea ce nu eşti, n-ar exista ceea ce eşti. Este legea antonimiei.

Deci a stârpi răul din lume înseamnă de fapt a stârpi lumea, pentru că nimic nu există fără contrariul său. Cum ar exista lumina fără existenţa întunericului, bunii fără existenţa celor răi, drepţii fără nedrepţi, sfinţii fără păcătoşi? Deci, cei frumoşi, cei buni, cei înţelepţi, etc., să nu dorească pieirea celor urâţi, a celor răi, a celor ignoranţi etc., pentru că s-ar condamna la nefiinţă.

De fapt aceste categorisiri sunt apanajul omului care nu vede unitatea a tot ce există, unicitatea Sursei, ci percepe doar contrariile lumii materiale. Mintea duală îl obligă pe om să judece şi să categorisească, apoi să dorească numai o categorie şi să repudieze contrariul. Animalele se acceptă aşa cum sunt şi acceptă şi contrariul. Şoarecele nu vrea să fie cât elefantul şi nici ca acesta să dispară.

Acceptaţi existenţa aşa cum este, nu încercaţi să o „îmbunătățiţi”, ea este perfectă, şi nu încercaţi să eliminaţi ceva din ea, căci veţi afecta întregul. Dacă cineva crede altfel şi stăruie, truda lui va fi vânătoare de vânt.

Ideea acceptării existenţei aşa cum este va fi piatra de poticnire pentru egotici. Ei nu vor curge odată cu fluxul existenţei, ci vor căuta să o modifice necontenit, după dorinţele lor. Ei nu realizează că Universul este un tot unitar şi în existenţa a orice se manifestă voinţa lui.

Niciodată partea nu va putea să-şi impună voinţa asupra întregului. Omul reuşeşte să întreprindă ceva asupra lumii exterioare, numai dacă voinţa lui se intersectează cu cea a Universului. A crede că a înfăptuit el este doar o iluzie.

Pentru că nu există rău decât legat de bine şi distrugerea răului înseamnă şi distrugerea binelui.

invitaţii ediţiei

Nae Stancu

La divorț

Dom'judecător aș vrea
Să încerc, să vă explic,
Că demult eu pentru ea,
Simt, că nu mai simt nimic.

La șaizeci de ani

Vei intra în acea fază,
Când încep problemele
Și te vei gândi cu groază,
Că te-ajung blestemele.

Când bea omul

Astăzi n-am nicio aniversare,
Nuntă, botez sau ceva atractiv
Și n-am pe suflet nicio supărare
Deci astăzi am să beau, fără motiv.

Revelație

Așa a fost și-o să tot fie:
Dragostea e boală grea!
Dar numai prin căsătorie,
Se poate vindeca.

Izolare în pandemie

Sunt fericit cu soața lângă mine,
Rămân în spațiul conjugal mereu;
Și-n felul ăsta mi-este bine…
Ferească Domnul de mai rău!

invitaţii ediţiei

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

IMORTALITATE ÎN MARMURA POEMELOR

Imortalizat în marmura vremii
S-a dezintegrat
Spiritul Veșniciei
În pulbere de diamant.
- Ai sorbit nesățios zeu
Nemurire în sămânța poemelor
Tainele universului și măreția absolută
Din tezaurele îngropate-n infinit
Și sub tresăririle lacului.
- Ai stins focul ce te mistuia,
În tremuratul plopilor fără soț.
Ai contemplat cu ochiul Omului
prin ochiul ferestrei
ce măsura noaptea,
eternitatea Luceafărului,
și ai cioplit cu materia slovei
Povestea!
,,Dorul infinitului
pentr-un ceas de iubire"!
Astfel, ai urcat pe scara de mătase a lunii
Și-ai văzut ochiul sorții
Cum îi privește îndoielnic
Deopotrivă, pe sărac și rege
ce croiește în palatu-i
A neamurilor destine.
pe Delorges cavalerul luptător
pentru cauze deșarte
l-ai surprins culegând mânușa trufașei
Cunigunda
din mijlocul fiarelor,
Și-apoi, cu dispreț, o înfruntă!
Prin focul purificator al poemelor

te-ai metamorfozat creator
de-o măsură cu aştrii!
-Renaşti an de an Mit covârşitor
din zorii infinitului,
cioplit în marmura timpului,
Templu, al chipului efemer,
Eminescu!

îndemnuri

Mihaela Bujor

Noi, doi copaci

Doi copaci
Străbătând un abis
Suntem noi doi...
Și un vis nestins
Ne îmbracă acum
Cu multă lumină,
Ne adună din drum
Într-o iubire senină,
Ne ridică sus
Până la ceruri,
Să n-avem apus.
Un dor de departe
În brațe ne strânge,
Pădurea ne-adună,
Durerea ne frânge.
Noi, verde-mpreună,
Copaci vii, acum,
Îmbrățișați în lumină
N-am găsit un drum.

Și îngeri și fluturi ne-mbie

Am pus pe călcâiul nopții un sărut
Ca tu să-l primești ca pe-un împrumut,
Când pleoapa-ți va adăposti un vis
În care ești cu mine-n paradis.

Înlănțuindu-ne brațele noastre ca salbe
Pe pământul sfânt și plin de flori albe,
Noi călcăm printre ele, ne-amestecăm în miros
De candoare și de frumos.

Îngeri mici ni se lipesc în păr,
Iar fluturi albaștri cară în ciubăr
Nectar...și îngeri și fluturi ne-mbie să bem...
Ne minunăm, amândoi, ce primire avem.

Vin zorile și îngerașii de somn picotesc,
Două raze de soare din vis mă trezesc,
Răcorite de rouă, de Cer mângâiate,
Să-mi pună în suflet dorințe curate.

invitaţii ediției

Radu-Nicolae Dobrescu

MEANDRE

1976. Un an nou, un nou început.

De cum a trecut vacanţa, Niki a făcut un drum la uzină, să discute cu Paul Bădoiu, noul şef al secţiei de tratamente termice, după pensionarea inginerului Rusu.

– Eu cred că dintre toate temele astea, cea mai bună este cea care pune problema tehnologiei de tratament termic în vid. Este o chestie de noutate, nunumai la noi. Ai auzit de cuptorul cel nou de la sculărie?

– Bineînţeles că la el m-am gândit când am trecut pe primul loc tema aceasta. De asemenea, am auzit că ar exista un astfel de cuptor şi la un institutde cercetări din Bucureşti. Dar cum ajung la acesta de la noi?

– Simplu, spuse ingienrul Bădoiu, ridicând receptorul telefonului de pe birou. Fă-mi legătura cu *sculăria*, se adresă el secretarei.

– Aveţi legătura cu tovarăşul inginer Stroe.

– Salut, Costică. Paul sunt… Am la mine pe un fost coleg de-al nostru, care a plecat la

institut, la subingineri. S-a înscris la doctorat la Bucureşti şi ar vrea să facă o lucrare despre tratamentele astea noi. Ai tu cuptorul acela… Nu este încă pus în funcţiune? Cred că pentru el nu este asta o problemă… Poţi să-l primeşti?... Bine. Ţi-l trimit acum. Mulţumesc… Salut!

Paul puse receptorul în furcă.

– Ai auzit. Te poţi duce acum… Succes!... Şi când vei ajunge la Politehnică transmite-le, din partea mea şi a lui Nicu Gruianu, toate cele bune profesorilor Dulămiţă şi Geru… Ştii, atunci când făceam noi *cercetarea* aia, m-a bătut gândul să mă înscriu la doctorat, dar m-am gândit mai apoi, am discutat şi cu Nicu, şi am ajuns la concluzia că aici nu avem nevoie de acest titlu. Avem altceva mai bun de făcut… Încă o dată, mult succes, Niki!

Şeful de secţie, inginerul Constantin Stroe, l-a primit de îndată. A pus mâna pe telefon şi în următoarele cinci minute un alt inginer deschidea uşa biroului. Niki îl cunoştea din vedere pe noul venit, un bărbat tânăr – poate cu vreo doi-trei ani mai mare ca el – voinic, dar nu prea înalt, care îl privi zâmbind.

– Vă cunoaşteţi, întrebă inginerul Stroe.

– Oarecum, din perioada când lucra la *Metalurg*. N-ai făcut tu proiectul matriţei pentru perna spate de la Dacia 1300 ?

–Ba da, dar acuma am plecat din uzină. Lucrez la *Subingineri*.

– Vrea să vadă cuptorul cel nou de la tine din atelier, Ovidiule. S-a înscris la doctorat şi ar vrea să facă lucrarea pe tema tratamentelor termice în vid. Ia-l la tine şi discutaţi ca între colegi… Poţi veni, tinere, oricând vrei să discuţi cu Ovidiu. Ştie foarte multe despre această tehnologie. Sper să plece la specializare la firma din Germania, care l-a fabricat.

Discuţia cu colegul de la secţia de sculărie l-a hotărât: îi va propune profesorului o lucrare legată de aplicarea acestei metode de tratament termic la oţelurile bogat aliate pentru scule.

– Şi eu m-am gândi la această temă, deşi Dulămiţă nu pare prea entuziasmat de inovaţia asta. Acum, hai să discutăm examenele şi referatele.

După o oră, Niki părăsea mulţumit clădirea facultăţii, grăbindu-se să ajungă cât mai repede la Piteşti, pentru că avea ore după-amiază.

Era frig şi vântul îşi făcea de cap pe spaţiile largi dintre clădirile facultăţilor. Niki îşi strânse mai bine fularul în jurul gâtului, ridică gulerul cojocului şi păşi grăbit pe zăpada bătătorită spre staţia metroului.

Când ieşi din nou la suprafaţă, în faţa fabricii *Turbomecanica*, dădu din nou piept cu vântul şi cu fulgii de zăpadă. Cu servieta tip diplomat într-o mână, puţin aplecat în faţă, se îndreptă spre ieşirea din oraş, privind şi oprindu-se din când în când, ca să facă semne puţinelor maşini ce se îndreptau spre autostradă. Se opri pe marginea trotuarului, în faţa cantinei fabricii de avioane. Nu ştia cât avea de aşteptat, dar spera să aibă noroc. Şi a avut:

– Mergeţi la Piteşti, întrebă Niki pe şoferul, care a oprit ca să-şi cureţe ştergătoarele de parbriz, încărcate de zăpada adusă de vânt.

– La Curtea de Argeş, dar trec prin Piteşti. Urcaţi!

Asfaltul autostrăzii era curat, dar pe margini erau mormane de zăpadă îngheţată, vântul căra de colo-colo fulgii într-un dans care părea că nu se va sfârşi cu una, cu două.

– Noroc că suntem singuri pe drum, spuse şoferul, care nu-şi mai lua ochii de la drum. Altfel am fi avut, poate, probleme cu mizeria asta de vreme.

În sfârşit, au ajuns la Piteşti.

– Eu rămân aici, să mănânc ceva. Ştiu că la hotelul *Muntenia* se mănâncă bine şi relativ ieftin.

– E mai bine peste drum, la *Argeşul*, dar nu în sala de jos, unde se adună toţi beţivii, ci sus, în sala românească, îl sfătui Niki înainte de a se despărţi.

Seara, când a ajuns acasă se simţea obosit, de parcă ar fi lucrat ca hamal în port cât a fost ziua de lungă.

– Uff ! Bine este acasă !

În apartament era cald.

Deschise uşa cămării şi luă sticla de ţuică pe care o primise de la tatăl său de Crăciun. În bucătărie, scoase o ceaşcă de cafea din bufet şi o umplu până la dunga albastră desenată pe interior. O apropie de gură şi simţi mirosul şi gustul de prună până în capul pieptului.

Cu ceaşca în mână trecu în sufragerie. Aprinse lumina şi privi mulţumit camera ce fusese ca un « *teren de fotbal înainte de meci* » până aproape de sfârşitul toamnei. (**Va urma**)

invitații ediției

Silvia Giurgiu

Rugăciune

Încremenită-n rugă, îmi plec genunchii Doamne,
Pe lespedea tristeții, ce lumea mea ascunde,
Cu fruntea către Tine, invoc pierdute toamne,
Să-mi slobozească dorul, din tulburate unde.

Privesc deschis în soare, citesc în el Scriptura,
Lumina varsă lacrimi, pe paginile albe,
Din degetele Tale, ce-mi mângâie făptura,
Se scurge mirul sacru, pe florile de nalbe.

Acoperă-mă Mamă cu dragostea ta mare,
Întinde peste mine a mării transparență,
Primește ca ofrandă sublima-mi transformare
Și dăruiește-mi Doamnă, imensa TA clemență.

Incertitudine

Te oprești visător, respirându-ți țigara,
În mijlocul odăii unde doarme iubirea
Pe fereastra deschisă, curge lin înserarea,
Poleind cu nectar senzual amintirea.

Te apleci ca un hoț, peste chipul angelic,
Și-i înlături suav de pe frunte mirarea,
Cu sărutul de foc, ce dizolvă famelic
Clipe goale si reci, ce hrăneau supărarea.

Somnul dulce suspină cu ecouri de dor,
De pe buzele roșii se prelinge chemarea,
Te opui inutil îmbătat de amor,
Și invoci disperat în surdină uitarea.

Brațe lungi de lumină te-nfășoară avide,
Îi respiri în extaz, de pe buze fiorul
Șoapte fade și seci se ciocnesc insipide
Pe umbrite poteci, noaptea-ți seamănă dorul.

consacrații

Puşa Chiriță

Întâlnirea cu sinele

Dăruiește-le oamenilor variantele lor cele mai bune, practic înapoiază-i pe ei, lor înșiși. Cum? Vezi tot ce au mai bun în ei și apoi spune-le, arată-le, fă-i să creadă că sunt varianta optimă a lor. Ia-i unul câte unul, nu-i alege, dedică-le timp din viață și îi vei observa cum îți fericesc viața, apoi fii-le recunoscătoare ! Fă ceea ce ai spus că vei face, înainte să faci orice altceva! Când lumea îți spune: Renunță!, Dumnezeu îți va șopti: Fă-o din nou! Gândește la adresa omului din fața ta exact așa cum ai vrea ca el să gândeasca vreodată despre tine.

Dacă faci ce face toată lumea, vei avea ce are toată lumea…. Să te întâlnești cu tine este fabulos, la fel precum atunci când te vezi pe tine într-un fel anume, nădăjduitor. Indubitabil, omul înregistrează și eșecul de a nu se cunoaște pe sine. Cu cât gândesc mai mult, cu atât mă întreb dacă-mi folosește la ceva. Mă regăsesc și mă conectez stând cu mintea în prezent, cu Divinul din mine. Observ cum, de acolo începe magia. Îmi propun să-mi schimb viața, schimbându-mi gândirea. Cunoașterea înseamnă să înveți ceva nou în fiecare zi și apoi, cu perseverență să repeți învățătura, s-o înțelegi, s-o practici. Înțelepciunea înseamnă să renunți la ceva anume în fiecare zi. A renunța la ceea ce nu merită atenția ta nu este un eșec, ci o înțelepciune. Totul este efemer și relativ, iar mintea omului este subiectivă și separă lucrurile. Ești unic, ești un Univers, omule! Totul este în tine, Universul ești tu! Tu ești Infinit, ești Lumină, ești Iubire! Tu crezi - Tu creezi. Ești mereu altul! Ești mereu altfel! Ești expansiunea conștiinței ce o ai! Să auzi cu sufletul. Să atingi cu gândul. Să simți cu inima prin stomac. Constance, există oameni care te ajută să te schimbi din oricine în cineva. Poţi deveni o poveste....

Constance, există oameni care te ajută să te schimbi din oricine în cineva. Totul și orice din viața ta se întâmplă cu un motiv, are o explicație. Nu există accidente. Nu există coincidenţe, ci sincronicități. Te întrebi de ce ți se întâmplă un lucru anume și atât de nedorit, neluînd în calcul că este doar un efect, o consecință a unei cauze sămânțate cu ceva timp în urmă. Nimic nu este întâmplător pe lume și nici un fulg de nea nu cade întâmplător într-un loc anume fără voia lui Dumnezeu. Dă-ți voie să fii cauza conștient însămânțată și efectul rezultat care, la rândul lui se transformă într-o altă cauză. Totul pe lumea aceasta există cu un scop și o lecție pe care, dacă nu o învățăm la timpul cuvenit, va determina repetarea cauzei.

Constance

invitaţii ediţiei

Loreta Din

Floarea la apus

Iubești o floare la apus,
Când soarele dispare,
O rază mică i-a rămas,
Pe ochii din petale.

Curând și ea va dispărea,
Căci pleacă la culcare,
Iar floarea va păli încet,
Rămasă-n supărare.

A adormit cu greu, plângând,
Gândind cu disperare,
Căci ea, cândva la răsărit...
A fost o mândră floare.

Ceva plăcut în somnul ei,
Și fără să-nțeleagă,
Simți pe pleoapa ei, sărut.
Sărut?!
Era o rază!

Luceafărul îi mângâie,
Petalele pe față,
Iar floarea noastră tresări,
Sperând o nouă viață.

Clipind rapid, se întrebă:
„Ce șanse mai am oare,
El e Luceafărul de sus,
Iar eu... O biată floare!"

Gândul repede-i citi,
Și-o dezmierdă întâi,
O mângâie, o sărută,
Spunându-i: Mai rămâi!

Te voi iubi-n al tău apus,
De vrei, rămâi cu mine,
Seara de seară-am să cobor,
Iubito, pentru tine!

Îți amintești

Îți amintești de ochii,
Ce-ți susțineau privirea,
Îți amintești chemarea,
Ce-ți confirma pornirea.

Îți amintești de cele,
Ce sincer am trăit,
De simplitatea-n care,
Vrăjiți ne-am contopit.

Îți amintești și pielea,
Atunci de catifea,
Îți amintești mirosul
Și gustul ce-l avea.

Îți amintești de mine,
De tine, de noi doi,
De tot ce-a fost frumos
Și sacru între noi.

Le-ai dus cu tine toate,
În timp, ca amintire,
Acum privind în urmă,
Știi că a fost iubire.

Dar n-ai știut vreodată,
C-atunci când tu plecai,
Eu rămâneam în lacrimi,
Dar nu-ți spuneam: Mai stai!

Fotografii prezentare revistă

„Raţiunea de a fi a artiştilor este aceea de a releva frumuseţile lumii''
Constantin Brâncuşi

Lavinia Elena Vieru

În taina gândurilor
acrilic pe pânză, 55x46 cm